

ŽIVÝ CHLÉB

CECIL duCILLE

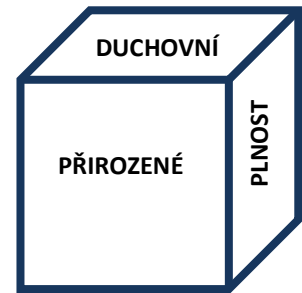
(Základy I.)

Musím vyznat, že jen na málokterém shromáždění Bůh nepřináší nové zjevení. Zjevení se vyjasňují. Mám takovou dohodu s Bohem: vždy, když předstoupím před lidi, mě Bůh vede v tom, co říct. V jiných situacích jsem poměrně dost neužitečný, ale když sloužím lidem, mohu se spolehnout na Boha, který mi říká, co mám mluvit. Chcete-li si to vyzkoušet, jednoduše se mě na něco zeptejte. Pro mě samotného je to úžasná zkušenost. Lidé se mě na něco ptají, já neznám odpověď, a Bůh mi někdy začne říkat odpověď už během kladení otázky. Víte, pokud se mě nebudete ptát, nedozvím se odpovědi.

Celý život si kladu otázky. Pamatuji si čas, kdy se se mnou vždy odpoledne setkával Ježíš. Vždycky jsem měl připravený dlouhý seznam otázek, které jsem se Mu chystal položit. Celý den jsem si je připravoval, jen abych se Jej mohl zeptat. A pak je tu večer a On přichází – najednou si nepamatuji jedinou otázku. Pak se zdá, že Mu kladu jen ty otázky, které On sám chce. Bylo to tak zvláštní. Plánujete si, co všechno uděláte, až přijde – a když vstoupí, najednou je všechno pryč a nejste schopni se zeptat na nic, než na to, co chce On. Když se ohlédnu zpátky, uvědomuji si, že jsem se Ježíše nikdy neptal na nic jiného než na to, co se týkalo Slova. Není to zvláštní? Někteří by se Jej chtěli zeptat: „Kde vzal Kain manželku?“ nebo něco takového. Vyšetříte si čas, abyste si popovídali, a chcete klást otázky. Nikdy na to nedošlo. Byl jsem příliš zaujatý Božím slovem. Jsem přesvědčený, že bych zemřel, kdybych nepřijal pravdu ze Slova. Nedokázal bych žít, aniž bych poznal, co říká Slovo.

Ježíš mi dal klíč. Po celé roky jsem si ani neuvědomil, že to, co mám, je klíč. Jakmile takový klíč máte, otevřou se vám Písma. Jako když bratr Ebaugh dnes přinesl klíč ke zjevení. Existuje klíč. Když ten klíč použijete, otevře vám porozumění a získáte, co jiný nezískal. Uvědomuji si, že někteří mladí muži, které jsem vycvičil v evangeliu, přinášejí zjevení, o nichž jsem nikdy neslychal. Je mým velikým potěšením jen sedět a naslouchat jim, protože mě sytí životem.

Chvála Pánu. Dnes večer Pán chce, abychom mluvili o živém chlebu. Nalezneme jej v Janově evangeliu v 6. kapitole. Začneme ale v Leviticu 11. Předložím vám první rozměr Božího slova. Boží slovo je trojrozměrné, ne náhodou Bůh stvořil přirozenou oblast trojrozměrnou. V přirozeném máme délku, šířku a výšku. Tyto tři rozměry Bůh stvořil i proto, že Jeho slovo je trojrozměrné. Začneme prvním rozměrem slova – přirozeným. Najdeme si jej v Leviticu 11 – toto je první rovina.

Leviticus 11,1–3: „*I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka jim: Mluvte k synům Izraelským, řkouce: Tito jsou živočichové, kteréž jísti budete ze všech hovad, kteráž jsou na zemi: Všelike hovado, kteréž má kopyta rozdělená, tak aby rozdvojená byla, a přežívá, jísti budete.*“

Chvála Bohu. Je to tak základní, tak přirozené, jak jen to může být. Tento text by klidně mohl být v příručce zdravé výživy. Můžeme nad tím kroutit hlavou a říkat si: Proč je tohle vůbec v Bibli? Patří to do zdravotních příruček. V tomto bodě lidé ve vztahu k Bibli selhávají. Víte, vaše Bible je duchovní kniha a není v ní nic, co by nemělo duchovní význam.

Podívejme se na to nejdříve přirozeně – Židům bylo na tomto místě zakázáno jíst určitá zvířata. Jaké znaky měla zvířata, která bylo dovoleno konzumovat?

Znaky zvířat, která je možno jíst:

- 1) Rozdělené kopyto
- 2) Nohy s paznehty
- 3) Přežvykující

Na přirozené rovině je možno vypočítat tři znaky. Vše je tedy možné vždy dělit na tři a ty zase na tři a tak dále, až dosáhneme nekonečno Božího dělení. Je to, jako když vezmeme přirozený atom, který je nejmenší částicí hmoty, kterou známe. Ten je možno také rozdělit na tři části. To známe, že. Každou z těchto tří složek je možné zase rozdělit na další tři složky, tak to alespoň vědci poměrně nedávno objevili. Můžeme tak pokračovat dál a dál až do nekonečna, k věcem, které už člověk nedokáže obsáhnout.

Rozhlédneme se a začneme pozorovat, jak se vše skládá ze tří částí a ty z dalších tří a dalších tří atd. Bůh je Bohem trojic, jak vidno. Jsme

stále na přirozené rovině, kterou Bůh dělí na tři. Nyní se na totéž podívejme na duchovní rovině, je to rozměr šířky.

Druhá rovina, duchovní, je horizontální. Nejprve je přirozené, pak duchovní. Pro nás jako duchovní lid znamená zvíře s rozděleným kopytem chození na dvou prstech, jeden je Duch, druhý reprezentuje Slovo. (Lev 11,3) Nikdo nemůže chodit v Duchu, aniž by zároveň chodil v Božím slově.

Někdy se lidé snaží chodit pouze Slovem: „Boží slovo říká toto! Boží slovo ...!“ Stanou se z nich soudci Slovem, posuzují vás podle „Písmo říká toto“ nebo „Písmo říká tamto“. Nemají žádné duchovní vedení a řítí se do problémů, protože se vychýlili z rovnováhy. Jiný je zase cele „dle Ducha“. „Nezajímá mě, co říká Slovo, Duch říká toto!“

Pamatuji si, že jeden evangelista vyznal, že mu Duch řekl, aby pěstí srazil nějakou paní z pódia na zem. A tak to udělal. Toto je právě ten druh věcí, v nichž potřebujeme porozumět Bohu. Bůh vám nikdy nepřikáže nic, co není řečeno v Slově. Ježíš je Slovo a Ježíš je také plné vyjádření Boha. Proto je zcela nemožné, aby Bůh řekl cokoli, co je v rozporu se Slovem. Je nemožné, aby vám Bůh Duch přikázal vykonat něco, co by se přičilo tomu, co říká Boží slovo. Umíte si představit Ježíše, jak se napřáhne a srazí někoho pěstí? A přesto ten evangelista tvrdí, že mu Bůh řekl, aby to udělal.

Setkáváme se s lidmi, kteří chodí od jednoho k druhému a vykládají, co jim Bůh zjevil o jiných lidech. Sám si pamatuji na případy, kdy lidé tvrdili, že jim Pán zjevil něčí převrácenost, jak je ona osoba zkažená a zlá. Odhalil jim všechno zlé o druhých. To není Bůh. Víte, co vám Bůh řekne, pokud vidí nějakou vaši sestru převrácenou, opravdu zkaženou a zlou, i když byla jednou spasena? Bůh vám zjeví cokoli, co je na ní dobrého. A přiměje vás, abyste jí pomohli rozvinout ty dobré věci, které v ní zničí zlo. Ona tak najde naději, protože se před vámi bude stydět za cokoli zlého.

Mít rozdělené kopyto je symbolem chůze v Duchu a v pravdě Slova. (Duch a Slovo.) Toto slovo bylo dáno Židům a ti je doslovně naplňovali. Žili podle něj rok za rokem, a získali tak pouze zdravotní užitek. Měli z toho užitek, věděli jste to? Věděli jste, že by zemřeli na poušti, kdyby nejedli to, co jim Bůh přikázal, a nežili v horku pouště podle principů, podle nichž jim Bůh přikázal žít? Nepřežili by čtyřicet let. Zákon, jímž se řídili, byl na přirozené rovině plný zdravotních pravidel. Ale nadto to je

Boží slovo, a proto musí mít i duchovní význam. Jeho první část byla chůze Slovem a Duchem – rozdělené kopyto.

Nohy s paznehty značí, že kopyto bylo pokryto tvrdou rohovitou skořepinou, již Pavel popisuje jako „*obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje*“. (Ef 6,15) Odtud to Pavel má. Musíte mít obuté nohy. Proč? Své přirozené nohy používáte k chůzi a duchovně nohy znamenají náš život, to, jak žijeme. Rozumíte mi? Vaše nohy tedy musí být obuty v hotovost k evangeliu pokoje. Zvířata s paznehty budou poskakovat po skalách, brodit se v blátě, nemohou mít kopyto jako koně. Mají rozdělené kopýtko, na něm se pohybují, bláto jim prochází mezi paznehty, poskakují po skalách a nic jim neuškodí. Pamatujete na Píseň Šalamounovu?

„Podobný jest milý můj srně aneb mladému jelenu ..., skáče po těch horách, poskakuje na těch pahrbcích.“ (Píseň 2,8–9)

Víte, proč je to takto popsáno? Protože se některé hory před námi tyčí tak vysoko, okolnosti se před námi pozvedají jako hory a náš Ježíš přichází a skáče po horách. Musí tedy mít jelení nohy. Proto je řečeno: „*Činí nohy mé jako laní.*“ (Ž 18,34) Nohy laně mají přesně tento význam. Jsou něčím, co nám dovolí přejít hory, co je schopno pohybovat se na jakkoliv špatných místech. Zvládneme to a zvítězíme. Chvála Bohu. Takový mají význam nohy s paznehty.

Víte, co je to přežvykování, že? Když kráva sežere např. trávu, kterou předtím odtrhla, tak ji později zvrátí zpět do tlamy, přežvýká a znovu ji spolkne. Znovu zvrátí a přežvykuje a zase ji spolkne a zase zvrátí a přežvykuje. Bůh nás také chce naučit přežvykovat – Slovo. Chce, abychom byli lidem, který všechno nespolkne – dobré, zlé, neutrální, však víte, jako prase.

Nechce, abychom měli jednoduchý žaludek. Chce, abyste přijali Slovo, pak si jej prošli, zase je vytáhli a zkoumali, znovu jej vzali a zase vytáhli a zaobírali se Božím slovem tak dlouho, až se stane tělem. Ježíš Kristus je Bůh, Slovo, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi. My jsme tělo a stáváme se Slovem, když se sytíme Slovem tak dlouho, až se Slovo stane naší součástí.

Člověk jde po ulici, někdo mu zastoupí cestu a udeří ho do obličeje. Ten člověk mu nastaví i druhou tvář a protivník jej bije tak dlouho, až je uspokojený a už ho nemůže víc uhodit. A ten člověk se směje, chválí

Boha a odchází. Čeho jsme byli svědky? Viděli jsme Bibli. Viděli jsme Matouše pátou kapitolu, jak jde po ulici. Přesně to jsme viděli. Amen.

Když začnete jednat podle Božího slova a děláte to z celého srdce – jinými slovy necítíte tlak, že to musíte dělat: „Víš, budu mučedník, budu se držet, až mě uhodí,“ (rozumíte, co myslím) když dosáhnete bodu, kdy budete moci chodit Boží slovo, stanete se živou Biblií. Proto je řečeno, abychom přežvykovali, než se staneme Slovem. Amen. Chvála Bohu.

Když dosáhnete bodu, kdy budete moci chodit Boží slovo, stanete se živou Biblií.

Na třetí rovině, která vše uzavírá a dovádí do plnosti, nalézáme totéž Slovo, které se stalo tělem a reálným člověkem – dokonalost a plnost. Nejdříve přirozené, pak duchovní, nakonec plnost téhož Slova – přežvykování – stáváte se Kristem.

Jinými slovy, Kristus je do té míry zformován ve vašem charakteru, že se stanete Kristem lidem na zemi. Nerad to říkám, protože lidé z toho mívají mylný dojem. Ale přesně tímto se stáváte. Jste Boží děti, chcete být jako Ježíš Kristus, a jednoho dne takoví budete. Jednoho dne budeme přesně jako Ježíš.

Víte, jakému Kristu budeme podobní? Máme Ježíše ještě před křtem. Byl to tesař, spravedlivě žil a fungoval. Byl Ježíšem, byl Bohem, ale žil přirozený život. Jiným Ježíšem se však stal po svém křtu, stal se služebníkem, sloužil. Po vzkříšení potkáváme ještě jiného Ježíše, dokonalého člověka, Toho, Jemuž se máme stát podobnými. Amen. Víte, procházíme všemi těmito fázemi. Bude čas, kdy Boží synové budou sloužit celé zemi, a pak nastane čas, kdy budeme na druhé straně, straně nesmrtnosti, žít zde, nesmrtelní muži a ženy chodící s Ježíšem Kristem jako Ježíš Kristus sám.

Takto vypadá plné naplnění slova, dokončení všeho, co Bůh na zemi dnes koná. Z toho důvodu potřebujeme porozumět evangeliu poslední doby. Mnozí nerozumí tomu, co to je. Evangelium poslední doby znamená, že Bůh dokončuje svůj velký plán věků. Chvála Bohu. Pojdme o krůček dále. Nechceme nyní procházet celou kapitolu, kterou jsme začali, pokud si ji ale pozorně pročtete, ukáže vám, co byste měli jíst:

„A však z těch, kteráž přežívají, a z těch, kteráž kopyta rozdělená mají, nebudete jísti, jako velblouda; nebo ač přežívá, ale kopyta rozděleného nemá, nečistý vám bude.“ (Lev 11,4)

Bůh nás přivádí na místo, kde rozpoznáváme bratří, kteří nás sytí Božím slovem. Symbolem sycení Božím slovem v Mojžíšově stánku bylo dvanáct bochníků chleba na zlatém stole, který měl na okraji korunu. Stůl byl ze dřeva pokrytého zlatem.

Chápete? Dřevo pokryté zlatem. Tak vypadá symbol Boha sytícího svůj lid. Pokud dvanáct bochníků chleba reprezentuje Ježíše Krista, pak také reprezentuje celý Izrael a život, jenž vychází z chleba a dodává vašemu nitru život a energii.

Jsme u králova stolu, ozdobeného korunou. Ta koruna však je dvojitá. Chci, abyste si pozorně povšimli toho, co se zde děje. Stůl je dokola lemován dvojitou korunou, jedna část shora, druhá část zespoda, a mezi oběma korunami prostor na šíři lidské dlaně. Je to velmi důležitý detail. Víte, o čem mluví? Jedná se o královský stůl, proto je symbolizován korunou. Zlato symbolizuje Boží charakter a dřevo ve stole jej činí lidským. Bůh přikryje lidské bytosti svým charakterem a použije je k sycení svého lidu. Halelujah.

Pokud je Bůh schopen k sycení svého lidu použít člověka, použije jej, nebude posílat anděla, který by vám předal poselství. Jedna věc je na tom zvláštní. Jste naplněni Duchem svatým, máte v sobě plnost Boha, ale vaše vědomá mysl nedokáže pojmout všechnu tu moc najednou. Vaše vědomá mysl přijme jen tolik, kolik dokáže vytáhnout z Ducha, který je ve vás.

Když Mu uvolníte cestu a otevřete se Mu, nechá vstoupit více světla. Když nyní přicházím z vnějšku a začnu na vás zářit Božím světlem, světlo ve vás vás otevře a spojí se se světlem ve mně, tudíž nejsem to já, kdo vás učí. Jsem si vědom toho, že vás nic neučím, pouze otevírám vaši mysl, aby mohla pojmout to, co je ve vašem duchu či podvědomí. Když mluvím, přijímáte.

„Jak je možné, že jsem to nikdy předtím neviděla?“ Je to tam už dávno, sestro. Boží slovo je ve vás, protože Bůh je ve vás a Duch je Boží slovo. Jinými slovy, Boží slovo je Jeho součástí.

Lidská dlaň, které chci, abyste si povšimli, je symbolem toho, jak Bůh používá uprostřed duchovní oblasti člověka, z obou stran obklopeného korunami. Koruna nahoře, koruna dole. Království, jež mu Bůh

nabízí, je všude kolem něj. Lidská ruka reprezentuje dílo člověka a vše je ohraničeno a lemováno Bohem. Jen takový člověk je Bohem použitelný k vyučování Božího lidu, ten, který je ze všech stran ohraničen Bohem.

Je zde dvanáct bochníků chleba. Reprezentují dvanáct oblastí Božího života, jejichž prostřednictvím přináší život člověku. Doslova můžete na první bochník napsat Ruben (prvorozený syn Jákoba). Na další Simeon, Levi, Juda, Dan ... Vezměme si to jako příklad.

Jeden bochník chleba je Ruben.

Jeden bochník chleba je Simeon.

Jeden bochník chleba je Levi.

Jeden bochník chleba je Juda.

Jeden bochník chleba je Dan...

Tato jména něco symbolizují. Bůh nemluví o národě Izrael, Bůh mluví o významu a symbolice, která je do těch jmen vložena. Máte v sobě Rubena? Máte v sobě Simeona? Máte v sobě Leviho? Judu? Dana? ...

Boží duch v nás tvoří tento charakter při sycení u Božího stolu. Je to energie, kterou nám Bůh dává – chléb reprezentuje energii. Řekl přece:

„... Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“ (Mat 4,4)

Znamená to, že i slovo chléb má tři roviny. Nejprve je zde přirozený chléb. Dále duchovní a pak vy – chléb.

1) Přirozený chléb

2) Duchovní chléb

3) Vy – chléb

Ukažme si, o čem to tady mluvíme. Zde je přirozený chléb. Na druhé rovině máme duchovní chléb. Co to je? Duchovní chléb je Boží slovo. Ale na třetí rovině máme plnost a naplnění. Co je to? Jak dojde chléb naplnění ve světě? Vy se stanete chlebem. Rozumíte? Dáte svůj život k nasycení lidí. Váš život se stane zdrojem energie a života umírající duši. Vy se stanete chlebem. Halelujah.

Najděme si nyní ve svých Biblích Jana 6. kapitolu. Ježíš v ní vysvětluje princip chleba. Začneme ve verši 22, kde Jej lidé začali následovat.

„Nazejtří zástup, kterýž byl za mořem, viděv, že jiné lodičky nebylo, než ta jedna, na kterouž byli vstoupili učedníci jeho, a že Ježíš nebyl všel s učedníky svými na lodí, ale sami učedníci jeho byli se plavili, (jiné pak lodí byly připlouly od Tiberiady k tomu místu blízko, kdežto byli jedli chléb, když díky učinil Pán,) ...“

Ježíš tam reálně, fyzicky, rozmnožil chléb, dal jim najíst a ukojil jejich hlad. Na této rovině je Ježíš Učitel začal vyučovat. Nyní se chystá jim předat druhou lekci a nakonec jim, v téže kapitole, předá i třetí. Je to tak vzrušující, bratří! Chvála Pánu. Minimálně pro mě.

„...když tedy uzřel zástup, že Ježíše tu není, ani učedníků jeho, vstoupili i oni na lodí, a přijeli do Kafarnaum, hledajíce Ježíše. A nalezše ho za mořem, řekli jemu: Mistře, kdy jsi sem přišel? Odpověděl jim Ježíš a řekl: Amen, amen pravím vám: Hledáte mne, ne protože jste divy viděli, ale že jste jedli chleby a nasyceni jste.“

Je to zvláštní, kdybychom tu dnes měli oslavu, nedokázali bychom pojmout všechny, kteří by se chtěli účastnit. Čistě proto, že lidé mají rádi potěšení. Lidé vždycky přijdou, pokud se to týká jídla a tomu podobných věcí... Ježíš jinými slovy řekl: „Nepřišli jste ke mně, protože si žádáte Boží slovo. Jste přirození lidé a toužíte po přirozeném chlebu.“ Řekl jim: „Pracovali jste těžce, ale prosím...“

„Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává k životu věčnému, kterýž Syn člověka dá vám. Nebo tohoť potvrdil Bůh Otec. Tedy řekli jemu: Co budeme činiti, abychom dělali dílo Boží?“

Měli postoj pokání. Říkali si: Ano, to je pravda, že to byl chleba, kvůli kterému jste sem přišli. „Co máme dělat, abychom opravdu potěšili Boha?“

„Odpověděl Ježíš a řekl jim: Totot' jest to dílo Boží, abyste věřili v toho, kteréhož on poslal. I řekli jemu: Jakéž pak ty znamení činíš, abychom viděli a věřili tobě? Co děláš?“ (Jan 6,22–30)

Rád bych vám tuto věc objasnil, než půjdeme dál. Druhá rovina, duchovní chléb, je rovina, kterou se jim Ježíš právě snažil přiblížit. Řekl: „Věřte Božímu slovu, a budete jíst chléb.“

Jak budeme jíst chléb? Tomu musíme porozumět, je to základ, je to úžasné a mocné. Jste duch, duše a tělo. Vaše tělo má ústa, jimiž přijímá přirozenou potravu. Jakými ústy přijímáte duchovní potravu? Svou myslí. Potravu přijímá vaše duše a mysl je jejími ústy. Je prostředkem, jímž se

do vaší bytosti dostávají živiny. Rozumíte? Ježíš říká bratřím: „To, co vychází z úst, poskvřuje člověka, ne to, co jí. To ho neposkvřuje.“ (Mat 15,11) Sníte něco špatného, ale neposkvrní vás to. Pokud spolknete jed a zabije vás to, neposkvrní vás to. Ale poskvrní vás to, co říkáte. (Mat 15,18) To, co vychází z vašich úst, pochází z vaší duše. Ústy vaší duše, svou myslí, krmíte své nitro. O tom Ježíš mluvil.

Druhá rovina, duchovní, je, když k nim mluvil slova. Přirozenou rovinou byla jejich přirozená touha po pokrmu pro žaludek. Ale Ježíš jim na to řekl, Bůh jim na to odpověděl: „Získejte duchovní pokrm.“ To, co říkal, bylo tím pokrmem. Boží slovo bylo tou druhou rovinou.

Nyní pojd'me ke třetí rovině.

Jan 6,31–33: „*Otcové naši jedli mannu na poušti, jakož psáno jest: Chléb s nebe dal jim jísti. Tedy řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe ...*“

Povšimněte si, že Ježíš neřekl: „Mojžíš vám nedal chléb z nebe,“ ale řekl: „*Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe.*“ Stále šlo jen o symbol chleba, toho skutečného, energii tvořícího pokrmu, který když sníte, tak dá energii vaší duši a žijete věčně. Halelujah. To je ten pokrm, který činí lidi nesmrtelnými.

„... *ale Otec můj vám dává ten chléb s nebe **pravý**. Nebo chléb Boží ten jest, kterýž sstupuje s nebe a dává život světu.*“

Všimněte si, že neřekl: „dává život za svět,“ ale: „dává život světu.“

Víte, v čem byl ukryt Ježíšův život? Kde je váš život? Je v krvi! Ježíšův život byl v Jeho krvi. Co Ježíš udělal se svou krví? Prolil ji, vzdal se jí. Jeho život z Něj vyšel. Řeknu vám, vědci se ještě mají co učit. Krev není rudá lepkavá tekutina, jak oni věří. Je zdrojem energie. Když je prolita, dostává se do povětří a stále zůstává energií, člověk, duše, stále žije. Ježíš Kristus stále žije a Jeho energie života je neustále okolo nás. Této energie nebo života dosahujeme, když vystoupíme na určitou frekvenci, kde ji můžeme získat. Jak ji získáváme? Prostě tím, že ji přijmeme. Když ji přijmete, jste na frekvenci, jste u cíle, máte ji. Proto lidé vnímají novotu života, když přijmou Ježíše jako Spasitele. Je to něco nového, něco úžasného.

Faktem zůstává, že Ježíšova krev je živá a přítomná dnes i zde. Je tak mocná, protože je to Boží život. Život samého Boha uvolněný na

zemi. Halelujah. Podobným způsobem uvolňuje i ďábel smrt a zničení. Nemůžete to vidět, přesto vás to zasahuje.

Všemohoucí Bůh uvolnil svůj život skrze krev Ježíše Krista. Ježíš sloužil k tomuto Božskému transportu Božího života na zem, do naší oblasti. Bůh si Jež použil, aby ji přinesl a uvolnil ji. Halelujah. To je to, co máme.

Ježíš řekl:

„Nebo chléb Boží ten jest, kterýž sstupuje s nebe a dává život světu. I řekli jemu: Pane, dávejž nám chléb ten vždycky.“ (Jan 6,33–34)

Prosili o spasení. Halelujah.

Jan 6,35–37: *„Ježíš pak řekl jim: Jáť jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniť nikdy. Ale pověděl jsem vám, anobrž viděli jste mne, a nevěříte. Všecko, což mi dává Otec, ke mně přijde, a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven.“*

Za žádných okolností nás nevyvrhne ven. Není to úžasné? Takový Dillinger (jeden z největších zločinců 30. let minulého století – pozn. překl.) právě dostřelil, pobije spousty lidí, klekne si a řekne: „Ježíši, jdu k Tobě.“ A Ježíš by ho okamžitě přijal do Božího království. Ano! Není žádná okolnost, pro kterou by vás vyvrhl.

Jan 6,38–39: *„Nebo jsem sstoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, kterýž mne poslal. Tatoť jest pak vůle toho, kterýž mne poslal, Otcova, abych ničeho toho, což mi dal, neztratil, ale vzkřísil to v nejposlednější den.“*

Teď už rozumíte, proč bude vzkříšení. Přijali jste chléb života do sféry své duše, jedli jste jej svou myslí, a tak přešel do vaší duše. Ten chléb činí vaši duši nesmrtelnou a živou. Halelujah. Dělá to pro nás Bůh. Čím více jíte, tím více nesmrtelnými se stáváte. Bible vyhlašuje vítězství nad ostnem smrti.

„... Pohlcena jest smrt v vítězství. Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?“ (1Kor 15,54b–55)

Víte, co je osten smrti? Hřích, ostnem smrti je hřích. Jakmile se zbavíte hříchu, zastavili jste smrt ve svém životě a ve své duši. Proto se vaše duše musí sytit duchovními věcmi. Pak se vaše duše stane tak mocná a silná, že unikne. Věřte mi, bratří, mnozí lidé se tomuto bodu přiblížili.

Mnohé lidské bytosti se přiblížily vyjití. Jeden muž, jmenoval se Enoch, našel způsob, jak uniknout skrze víru, a vyšel a nevrátil se zpět. Prošel ze smrti do života. Chvála Pánu. Ježíš promluvil slovo, a člověk Lazar unikl spárům smrti, protože slovo bylo v něm. Už před touto událostí měl v sobě život, přijal Ježíše. A vyšel z hrobu, vyšel ven jako normální člověk. Všemohoucí Bůh buď požehnaný. Až příště uslyšíme hlas Božího syna, chceme se prolomit do nesmrtnosti, chodit a mluvit zde na zemi ve svých fyzických tělech, v nichž budeme věčně živí, nesmrtelní.

Nechť je požehnaný všemohoucí Bůh. To je směr, jímž se ubíráme. Je dobré, abychom pozdvihli hlavy, Bůh všemohoucí řekl:

„... A když se toto počne dít, pohledtež a pozdvihnětež hlav svých, proto že se přibližuje vykoupení vaše.“ (Luk 21,28)

Nestrachujte se těch věcí kolem, které vás mohou zabít. Vše, co nás obklopuje, nespěje k ničemu jinému než ke zničení. Je úplně jedno, jak kvalitní je tamto auto, bude zničeno.

Jan 6,41: *„I reptali Židé na něho, že řekl: Já jsem chléb ten, kterýž jsem s nebe sstoupil.“*

Kdybyste dnes vyšli ven a řekli: „Já jsem chléb života,“ lidé vás ukamenují. Přesně tím však máte být. Máte být chlebem, kterým se svět nasytí a získá život. Pokaždé, když se někdo nasytí z vašich slov, měl by být vzkříšen, ožít. Když se ve jménu Ježíš dotknete člověka, měl by žít. Dáte svůj život za svět, tak jako jej dal Ježíš, a tak naplníte třetí rovinu Božího slova. Když Ježíš řekl: „Já jsem chléb života,“ mýnil tím: učiním vás chlebem, který svět bude moci jíst a žít.

Přečtěme si o tom něco víc a uvidíte sami. Lidé reptali:

„A pravili: Zdaliž tento není Ježíš, syn Jozefův, jehož my otce i matku známe?“

V tomto bodě se spletli, neznali Jeho otce. Udělali chybu.

„Kterak pak dí tento: S nebe jsem sstoupil? Tedy odpověděl Ježíš a řekl jim: Nerepcete vespolek. Žádný nemůž přijíti ke mně, jedině leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitrhá by jej; a jáť jej vzkřísím v den nejspolečnější. Psáno jest v prorocích: A budou všickni učeni od Boha. Protož každý, kdož slyšel od Otce a naučil se, jdeť ke mně. Ne že by kdo viděl Otce, jedině ten, kterýž jest od Boha, tenť viděl Otce. Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, máť život věčný. Jáť jsem ten chléb života.“ (Jan 6,42–48)

Jezte ten chléb, dokud se jím nestanete. Ano, syťte se Kristem, dokud nebudete jako On. Stanete se chlebem života umírajícímu hladovému světu.

Jan 6,49–51: „*Otcové vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli. Totoť jest chléb ten s nebe sstupující. Kdož by koli jej jedl, neumřet. Jáť jsem ten chléb živý, kterýž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž já dám za život světa.*“

Jezte ten
chléb, dokud
se jím
nestanete.

Chci vám, bratří, něco říct. Ježíš Kristus řekl, že On je hlavou a vy jste tělem. Pokud je hlava chlebem – tělo je také chléb. Rozumíte? Nepatříte sami sobě. Od té chvíle, kdy přijdete k Ježíši, od toho momentu, kdy ustanovíte svou mysl pro Ježíše, nejste více dětmi, které si hrají kolem. Rozhodli jste se pro Ježíše, už nesmíte žít pro sebe. Jste chlebem života tomuto světu.

Když chce člověk ze světa vidět Ježíše, kam půjde? Jak Jej pozná? Nečte si Bibli. Pokud si Bibli čte, jsou to pro něj samé nesmysly. Vybírá si biblické verše tak, aby sloužily jeho vlastním záměrům. Jak pozná Ježíše? Dovolte mu, aby poznal vás. Chodťte ve světle, dovolte mu, aby vám nahlédl do života, a uvidí světlo a změní názor.

Řekne si: Tohle chci, ať je to, co chce. Chci to.

Pak k vám přijde a zeptá se: „Prosím tě, řekni mi, co to je? Ty něco máš a já to chci taky.“

Vy pak jen odpovíte: „Klekni si, prosím, pomodlím se s tebou.“

Budete se s ním modlit, a život do něj vstoupí jako blesk z nebe.

To je ta Boží moc, kterou vám Bůh svěřil. S touto mocí však nemůžete zacházet, dokud nepoložíte za ostatní život.

Byl jsem svědkem mnoha událostí v životech lidí. Byl jeden člověk, téměř jsem jej neznal, setkal jsem se s ním díky tomu, že jsem dělal audit státního statku, kde pracoval. Kontroloval jsem všechny záznamy a všiml jsem si, že délka plotu, který postavili na statku za pár měsíců, by sahala do vzdálenosti mnoha a mnoha mil. Bylo ho tolik, že by vytvořil kolem hranice statku trojitou ohradu. Třikrát nebo čtyřikrát kolem. Tolik toho plotu za tu dobu spotřebovali. Uvědomil jsem si, že z toho bude pěkný problém. Tak jsem posbíral všechny materiály, které mohly posloužit jako

důkazní materiál, aby bylo možno ty chlapíky zatknout. Víte, byl jsem hrdý na to, že jsem nacházel chyby. Když jsem dělal audit a nenašel žádná pochybení, vůbec jsem se necítil dobře. Shromáždil jsem tak perfektní důkazní materiál, že bylo pro kohokoliv téměř nemožné uniknout.

Řekl jsem vedoucímu statku, že je něco špatně. Budeme mít nález a je třeba, aby to šlo k soudu a tomu podobné věci.

Reagoval na to slovy: „Shromážděte si důkazní materiál.“

Udělal jsem to perfektně. Když jsem byl hotov a připraven jít zpět k němu, zavolat FBI, aby přijeli, Pán mi řekl: „Nedělej to! Zruš to.“

Já na to: „Dobře, Bože, co teď ale řeknu tomu muži? Přichází, aby si vyslechl moji zprávu. Co mu mám říct?“

Pán řekl: „Povím ti, co mu máš říct.“

Zavolal jsem tedy toho pracovníka a řekl mu: „Myslím, že s tou věcí nebudeme nic dělat.“

Odpověděl mi: „Proč?“

Řekl jsem: „Nemám pocit, že jsou důkazy dostatečné.“

Ani se na to nepodíval, rychle to spálil, než se k tomu mohl někdo dostat.

Bratří, věřte mi, několik následujících večerů jsem kázal a nějaký čas potom padl u oltáře na kolena takový habán chlap, rozplakal se a přijal Pána za svého spasitele. Stal se mým nejlepším přítelem a pak i diakonem v místní církvi. Jednou se na mě podíval a řekl: „To bylo dobře, starší. Chvála Pánu, že jsi ten případ nedotáhl do konce. Dneska bych ještě seděl.“

Usvědčit a dostat někoho za mříže – co to je proti možnosti získat duši! To jsem si přál, jenže jsem neměl známost, ale Bůh věděl. On zmačkal ten nález, aby zachránil člověka. Halelujah. V těch místech je zákon dost přísný. Nevyšel by z vězení dřív než po pěti letech. Chvála buď Bohu!

Ježíš řekl: „Já jsem chléb“ – musíte se vzdát sami sebe, svého vlastního života, vlastních způsobů, kdy si děláte své vlastní věci. Snažíte se vyjádřit ve světě sebe sama, začněte raději přemýšlet, co to udělá s vaším bližním. Pak se snažte říct jen to, co v něm zanítí život. Pavel v tom došel daleko. Řekl: „Bratře, jestli miluješ maso, a kdykoliv ho jíš, tvůj bratr duchovně onemocní, nejez ho.“ (1Kor 8,13) Dali byste si maso, ale

pokaždé, když na něj dostanete chuť, vezmete v úvahu svého bratra, a pro něj maso odložíte. Pak se posunete ještě dál, a dáte život za svět. Ježíš Kristus zemřel za zlé lidi, nezemřel za křesťany. Zemřel za převrácené, kteří byli proti Němu, za lidi připravené Ho zabít. Některé z hrozících pěstí při „Ukřižuj!“ byly ruce, které Ježíš uzdravil.

Chápete už, že máme dát svůj život nejen za přátele, ale i za nepřátele? Bůh všemohoucí buď požehnán. Někdo vás zraní, ubližuje vám, vy ale víte, že nesmíte bránit svou pravdu, to byste jej odehnali od Ježíše. A tak mu dovolíte, aby vás dál jakýmkoliv způsobem šikanoval. Chcete jej získat pro Ježíše, ať to stojí, co to stojí. Ten druhý vás švihá, a vy to švihání tiše přijímáte. Samozřejmě by to šlo udělat jinak. Mohli byste mu to vrátit. Ale nechcete to udělat – chcete ho získat pro Ježíše. To, že ho ďábel zneužívá k vašemu týrání, musí mít nějaký důvod. Nerozumíte? Ďábel někoho přinutí, aby šel po vás, chce vás rozdrtit. Nic jste tomu člověku neprovedli. Divíte se, co se to děje. Sestro, tolik se nediv. Víš, co se stalo? Ďábel toho člověka proti tobě zneužil, protože ví, že ten člověk nakonec bude zachráněn, jestli se proti tobě nepostaví. Ví, že jej zachráníš. Můžeš tedy odrazit nepřítele trikem. Udělej prostě pravý opak toho, co od tebe očekává. Čeká, že se budeš bránit – nebraň se, přijmi to – máš dostatečně pevná záda. Halelujah! Přijmi to! Nech ho rozlámat tě na kusy. Přijmi to! Jen musíš přežít, abys mohl před ním stát v Ježíšově jménu.

To je naše práce. Jsme chléb, který je lámán v těchto posledních dnech k nasycení světa, aby svět mohl žít. Halelujah. Jen se na ně podívejte, nemají nic k jídlu. Jedí, duchovně řečeno, odpadky. Samé smetí, věci, kterými krmí své duše – a umírají. Zkažená hudba, tohle a tamto, tanec ..., všechno je smrt. Je to smrt. Je to smrt, smrt, smrt, od rána do večera. Děti se sytí smrtí, rodiče se sytí smrtí. Nechte je ochutnat trochu života tím, že jim nabídnete sami sebe. A pokud vás sežvýkají, chvála Pánu. Když vás začnou žvýkat, jen chvalte Pána, protože tím, že jim to dovolíte, jim požehnáte. Přesně totéž učinil Ježíš.

Pokročme dál. On řekl:

„Jáť jsem ten chléb života. Otcové vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli. Totoť jest chléb ten s nebe sstupující. Kdožť by koli jej jedl, neumřet. Jáť jsem ten chléb živý, kterýž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteráž já dám za život světa. Tedy hádali se Židé vespolek, řkouce: Kterak tento může dáti nám tělo své jísti?“ (Jan 6,48–52)

Zůstávají na přirozené rovině. Už dávno je opustil. Nyní je na duchovní rovině a snaží se mluvit k jejich duším, aby Jej jejich duše začala jíst. Víte, bratří, v církvi jíme spousty smetí. Někdo k nám přijde, není „s paznechty“, nemá „rozdělené kopyto“, „nepřežvykuje“. Někteří mají rozdělené kopyto, ale nepřežvykují. Někteří přežvykují, ale jsou jako králík, mají drápky. Hledají kořist. Něco hledají a nás si pletou s kořistí. Jejich slovo je nečisté. Proto Bůh řekl, že nám mají být nečistí.

Místo, kde se člověk stává pokrmem, je třetí rovina. Sytíte-li se z lidského stolu, je to buď stůl Páně, nebo ne. Je ten stůl dokonalý? Má na sobě zlato? Má dvě koruny? Je mezi korunami mezera na šíři dlaně? Pak ať je Bůh všemohoucí požehnán. Z jakého stolu se sytíte? Sytíte-li se jedem, otrávíte se. O tomhle Bůh mluví.

Tři úrovně chleba jsou:

- 1) Přirozený chléb
- 2) Duchovní chléb
- 3) Člověk – chléb

Lidské bytosti, které vás sytí samy sebou – chvála Bohu. Zkusme obrátit pořadí veršů Genesis třetí kapitoly. Verš 15: „Bůh řekl hadovi, d'áblu: Símě ženy ti rozdrť hlavu.“ – Ženské símě rozdrť tvou hlavu. Ve verši 14 řekl: „Budeš jíst prach země po všechny své dny.“ Lucifer nebyl zvyklý jíst prach. Byl zvyklý sytit se ryzí energií z Božího trůnu. Bible nám říká, že byl Lucifer. Víte, co to slovo v latině znamená? „Lux“ znamená latinsky „světlo“. Byl jedním z velkých zářivých, těch mocných, vyzařujících světlo v nebesích. Co je to světlo? Přirozenost všemohoucího Boha. Bible říká, že tento anděl, tato bytost, získávala od Boha všechnu svou sílu, svou energii. Víte, že se andělé sytí, že ano. Chcete na to verš? Je to Žalm 78,25. Tento anděl se sytil ryzí energií z Božího trůnu. Pak zhřešil a ztratil své knížectví. (Juda 1,6)

Žalm 78,25: „*Chléb mocných (andělů) jedl člověk, seslal jim pokrmů do sytosti.*“

Člověk jedl pokrm andělů. To znamená, že andělé jedí. Bůh dal energii, kterou sytí anděly, fyzickou podobu, seslal ji shůry a dal lidem za pokrm. Naplnil všechny jejich fyzické potřeby. Nebyli byste rádi, kdybyste objevili takovou pilulku, která zajistí všechny potřeby vašeho těla, všechny proteiny, vitamíny atd.? Takové to bylo, nacpané proteiny. Víte, ono to shnilo. Pokud jste to nenasbírali čerstvé a nesnědli, hnulo to. Tohle

způsobují proteiny. Dobrým proteinům se tohle stává. Musíte je mít dobře zabalené na vhodném, chladném místě. Chvála Pánu! Andělé dostávali od Boha pokrm. Získávali z Boha energii.

Co se stalo, když se satan vzdálil od Boha? Musel jíst. Bůh řekl: „Ode mne už nic nedostaneš, syť se prachem.“ (Gen 3,14)

Vy jste ten prach! Satan se sytí lidmi. Čím lepší křesťan, tím víc energie z něj získá. Získáváte energii z Božího trůnu. Proto satan získá víc energie z vás. Pokud se budete jen tak bezstarostně povalovat, pohltí vás. Použije si vás proti jiným křesťanům. A zatímco si vás používá, odebírá vám energii. Jakmile vás může použít, sytí se vámi. Teď to víte. Buď požehnán Bůh všemohoucí.

Je zde položen základní princip. Podívejme se do Jana 6,53: *„I řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve jeho, nemáte života v sobě.“* Ježíš mluvil přirozená slova, která měla duchovní význam. A pak přešel na přirozenou rovinu. Řekl: *„Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve jeho, nemáte života v sobě.“* Jan 6,54: *„Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a jáť jej vzkřísím v nejposlednější den.“*

Ježíš na tomto místě sděluje, že se Jeho tělo přemění v energii. Bude vydáno za vás. Bude zlomeno k vašemu užitku. Vysvětloval, že Jeho krev bude vylita. Energie Jeho krve zde zůstane a my budeme moci přijmout Jeho krev do své duševní přirozenosti. Nikoliv fyzické přirozenosti, ale té duchovní.

Víte proč? Důvodem je to, že člověk není tělo. Člověk není tělo. Když prohlásím, že vidím Steva sedět naproti mně – je to mylné prohlášení. Steva nemohu vidět. Nevím, co se děje tam uvnitř. Před sebou vidím sedět jen Stevovo tělo. Je jeho vlastníkem. Žije v tom těle. Je v něm ale skryt. Steve má tělo a ducha, ale je duší. Halelujah.

Jan 6,54–59: *„Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a jáť jej vzkřísím v nejposlednější den. Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm. Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne. Totoť jest ten chléb, kterýž s nebe sstoupil. Ne jako otcové vaši jedli mannu, a zemřeli. Kdož jí chléb tento, živť bude na věky. Toto mluvil Ježíš v škole, uče v Kafarnaum.“*

Bratří, něco bych vám chtěl vysvětlit. Zde je řečeno: „...*kdož jí mne, i on živ bude skrze mne.*“ Ježíš nám vysvětloval princip dávání a přijímání v Duchu. Princip vydávání svého života pro druhé a přijímání života. Tento princip má v nás absolutní naplnění. Čím více života se vzdáte, tím více přijmete. Podobný princip je v dávání. Dáte peníze, a přijmete peníze. Někdy ani nevíte, odkud to přichází, čím víc však dáte, tím víc přijmete. Amen.

Čím více života
se vzdáte,
tím více
přijmete.

Když k nám Bůh promluvil a vysvětlil nám, že máme rozdat peníze, které jsme přijali, rozdali jsme je. A dali jsme ještě nadto, co jsme měli dát, protože jsme se všeho vzdali. V důsledku toho jsme dostali. Dali jsme například 2000 USD a dostali jsme okolo 8000 USD, aniž bychom kohokoliv o to prosili. Dostali jsme auto a přívěs, který může být klidně takto ceněn. Dostali jsme, protože jsme se vzdali toho, co jsme měli.

Víte, nemůžete ale dávat se špatným duchem. Jestli darujete proto, abyste přijali, jste pod vlivem nečistého ducha. Tak je tomu s kazateli, kteří lidem vysvětlují: „Dejte mi, a Bůh vám požehná.“ Je to špatný duch. Povzbuzují tak v lidech nečistého ducha. Nesmíte dávat, abyste na Boha udělali dojem. Dát Mu, a tak si Jej zavázat, aby vám vrátil. Znamenalo by to totiž, že vám jde o peníze a hodláte je použít spíše na první rovině (přirozené), a ne na té druhé (duchovní). Použili byste tak duchovní princip ku prospěchu tělesnosti.

Dávání je duchovní princip. Pokud jednáte šikovně, tak jako někteří z nás, dáte Bohu vše, a Bůh vám bude dlužen. Bůh vám nedopustí, abyste Jej obdarovali, proto pokaždé, kdykoliv Mu dáte, dá vám to zpět. Pokud tedy budete dovední a štědrí v Božích věcech, upadnete do koloběhu, kdy dáte Bohu, a On vám vrátí, dáte mu zase, a zase vám to vrátí, a tak zároveň zbohatnete a také se všeho pro Boha vzdáte.

Nedá se to žádným způsobem obejít. Bůh říká: „Dej.“ Proč bys měl chtít někomu něco dát, dokonce i vlastní život? Proč? Z lásky! Jiný motiv není před Bohem přijatelný, jen ten, že milujete. Poslyšte, bratří, když jste byli dětmi, milovali jste své rodiče pro to vše, co vám dali. Milovali jste láhev a člověka, který vám ji podal. Byl vám krmicím strojem, a vy jste jej milovali. Byl prvním člověkem, kterého jste poznali, kdysi vám podával stravu. To vás s ním spojilo, ve skutečnosti jste ale byli spojeni s kojeneckou lahví. Táta a máma vám dále dávali, až jste začali růst.

Když jste vyrostli, zatoužili jste ještě po něčem jiném než po přijímání. Zatoužili jste pro ně něčím být. Ve vaší duši se objevil pocit vzájemnosti,

Synovství není
přijímání,
synovství je
dávání.

chtěli jste se sdílet, chtěli jste jim taky dávat. Pak začala růst ryzí láska. Vyrostli jste, jste syny a dcerami v domě, nechcete jim už dopustit, aby vám nadále dávali dárky. Ne, nejraději byste řekli: „Mami, odpočiň si, postarám se o tebe. Odpočivej, postarám se o to i o tamto.“ Stáváte se synem a zaujímáte své místo v rodině. Už nejste jen přítěží, někým, kdo bere a bere a spotřebovává, ale chcete taky něco pro maminku a tátu udělat. Tak vypadá

synovství. Synovství je dávání. Synovství není přijímání, synovství je dávání.

Jan 3,16: „*Nebo tak Bůh miloval svět, že ...*“ Že co? „... *Syna svého jednorozeného dal ...*“

Dávání života je pravou přirozeností Boha. Bůh vám jej dal, tak aby „... *kdož jí mne, i on živ bude skrze mne.*“

Jan 6,63: „*Duch jest, kterýž obživuje, těloť nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou.*“

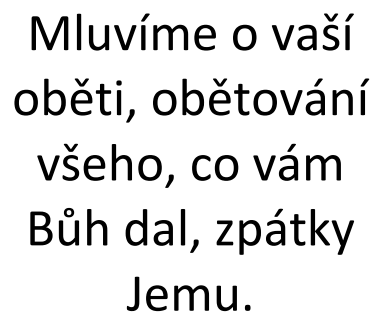
Ježíš se to snažil vysvětlit, ale nikdo mu nerozuměl. „Nesnažím se vás vést k tomu, abyste jedli mé přirozené tělo. Kdybyste jedli mé přirozené tělo, získali byste jen kus těla v těle. Snažte se ale sytit tím, co vychází ze mne, energií, kterou do mne vložil Bůh.“ Toto se Ježíš snažil říct „Tu energii, kterou mám, dám vám.“ Halelujah „Dávám vám veškerý život, který je ve mně, všechnu energii, celého ducha, vše, čím jsem, vše, co vlastním, vše, čím bych kdy mohl být, pro život světa.“

V Mojžíšově stánku nacházíme obrázek vydání duše. Ať je Pán požehnan. Nemohu pokračovat dál, dokud vás s tím neseznámím. Je zde oltář se čtyřmi rohy, jedná se o zlatý kadidlový oltář. Je místem, kde se spolu s obětí kněz vzdává své duše.

Je to místo, kde je obětována duševní přirozenost člověka. Není to něco jako oběť zvířete, na tomto místě se zvíře neobětovalo. Přešli jste ze smrti do života a Pán řekl: „Dávám vám svůj život.“ (Neřekl svou smrt!) Toto místo je počátek vstupování do Boha, stáváme se tak součástí Boží podstaty. Jakmile člověk projde touto poslední oponou, oponou

s cherubíny, oponou na čtyřech zlatých sloupech ohně, jakmile se prolomí, vstupuje na nejsvatější místo.

Dovolte mi, abych vás trošku seznámil s oponou. V zahradě Eden byli čtyři andělé, stojící v rozích zahrady s plamenným mečem v rukou. Tento plamenný meč byl proti člověku, proti lidství. I dnes tento meč na nás míří, avšak chvála všemohoucímu Bohu, který dopustil jednomu člověku projít přes tento meč. Je jím Ježíš Kristus. Prošel oponou, roztrhl ji na dvě části a prohlásil: „Nyní existuje pravá a živá cesta do svatyně svatých.“ (Žid 10,20) Můžeme dát svou duši. Vydejme svou duši Bohu a projdeme oponou. Můžeme tak projít do samé Boží přítomnosti, protože Ježíš vytvořil tuto cestu.

Mluvíme o vaší
oběti, obětování
všeho, co vám
Bůh dal, zpátky
Jemu.

Stále však je proti vám namířený meč. Vaše mysl je proti vám, myslím vaši přirozenou mysl, způsob přemýšlení, způsob dělání věcí. To je jeden z těch cherubínů. Emoce jsou proti vám. Budete je muset položit na oheň. Kéž je propaluje oheň Božího slova. Kéž je propaluje, dokud nebudou proměněny v emoce Boží. Je proti vám vaše vůle. I to je jedním z míst, kde tito andělé stojí. Ve vaší vůli s plamenným mečem. Takové jsou překážky, které nám brání se vrátit do svatyně svatých, do skutečné Boží přítomnosti, kde se můžeme usadit a povídat si s Bohem jako Adam. Halelujah. Když to vše shoří, nezůstane popel. Všechno kadidlo vystoupí vzhůru a Bůh všemohoucí je nazve modlitbami svatých. Lépe to popíšeme, když řekneme, že je to duše svatých, která, když je spálena, vystupuje k Bohu. O čem je tady právě řeč? Mluvíme o vaší oběti, obětování všeho, co vám Bůh dal, zpátky Jemu.

Bratře, dostal jsi dar uzdravování. Já mám dar kázání slova. Řeknu: „Dobrá, já to budu řídit. Stanu se manažerem té akce. Prohledám celé Spojené Státy a najdu to nejlepší místo pro uspořádání stanové evangelizace. Budou to taková a taková místa. Na zimu přicestujeme zpět do Miami a dolů na Floridu. Na léto zajedeme na sever a postavíme stan na těch nejexponovanějších místech, kde se domníváme, že najdeme dostatečně velké množství lidí jako obecnost. Použijeme reklamu. Poběží to v rádiu. Začneme vydávat časopis se spoustou fotek a všeho možného, abychom prezentovali, co děláme. Budeme vyprávět všechny

příběhy. Někdy ty příběhy o uzdravování trochu přizdobíme, přidáme ještě tohle a tamto. Až přijdou lidé, tak tomu trochu pomůžeme. Někteří budou uzdraveni a my kolem toho uděláme hodně křiku a rozruch. Někteří se uzdraví, to je ta nejlepší reklama.“ Jinými slovy, používám dar, který mi Bůh dal, a nedovoluji Bohu, aby mě používal! Kamkoliv jdu, Bůh je nucen mě následovat. Nejdou tam, kam by chtěl jít Bůh. Používám dar, který mi Bůh dal.

Bůh však chce, abych tu věc položil na oltář a vyznal: „Bože, Ty to používej.“ Bůh ten dar začne používat. Pošle vám jen pár lidí, aby také slyšeli to, co chce, abyste řekli, protože oni jsou nukleus. Jsou bodem, kde se v lidech nachází síla, ta není v zástupech. Velké zástupy nikdy nepřijmou pravdu, tak jak by měly. Ale hrstka lidí, jen nemnoho přijme pravdu. Pak je stlačíme k sobě, dojde k výbuchu a ten je rozeseje. Vždy jen nemnoho lidí neustále přináší den, nejsou to zástupy.

Dobře si prohlédněte svou Bibli, zjistíte, že vysvobození Izraeli vždy přišlo skrze malou skupinku lidí. David byl malý chlapec, který se postavil mocnému Goliáši. V té situaci to bylo nemožné, ale to je přesně místo, kde Bůh pracuje. Dva chlapci, Jonata a jeho zbrojnoš, proti třiceti tisícům ozbrojenců, nadto ta armáda byla vysoko na skále. (1Sam 14:6–15) Ti chlapci se museli škrábat a šplhat metr za metrem, jen aby se dostali nahoru a mohli bojovat. Začali bojovat ještě dřív, než dorazili na vrchol, a zabili každého, kdo se k nim přiblížil. Bojovali, dokud nedosáhli vrcholu. Bible zmiňuje, že nahoře byla plošina o velikosti asi dvou akrů. Tam začali bojovat proti třiceti tisícům mužů. Bojovali a zabili takové množství lidí, že celé filistínské vojsko zachvátil strach. Třicet tisíc mužů se zaleklo dvou mladíků, dvou mladých mužů. Bůh nechal zaznamenat, že ve chvíli, kdy mládencům propukl v srdcích triumfální jásot, země se začala třást a muži zabíjeli jeden druhého, jen aby unikli z dosahu těch dvou, které Bůh předzřídil k vysvobození Izraele toho dne. Bůh tě předurčil k vysvobození Izraele, tak jako předurčil Jonatu a jeho zbrojnoše ve dni zkoušky a soužení, když byl Izrael v problémech.

Když se dnes podíváme na církve, zase vidíme Izrael utlačovaný armádami a soužením. Bůh svolává jen hrstku těch, kteří budou dost silní na to, aby povstali. Za koho bojuješ ty? Bojuješ za ostatní bratry. Jsi chléb, který je vydáván za život světa. Ježíš už tu není v tělesné podobě, ale ty ano. Kéž vám Bůh dnes večer požehná v Ježíšově jménu. Amen.